

Confesiuni

*Fragmente din viața
unei cititoare de profesie*

Confessions

Jodie Rhodes

Copyright © Jodie Rhodes 2011

Confesiuni

Jodie Rhodes

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RHODES, JODIE

Confesiuni: fragmente din viața unei cititoare de profesie /

Jodie Rhodes; trad.: Ovidiu-Gheorghe Ruța - București: ALLFA, 2012

ISBN 978-973-724-463-5

I. Ruța, Ovidiu-Gheorghe (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Dorina Ivan
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Jodie Rhodes

Confesiuni

Traducere din limba engleză și note
de Ovidiu-Gheorghe Ruța

EDITURA ALLFA

Ar trebui să vă avertizez de la început că această carte nu e doar una de memorii ale unui agent literar. De fapt, nu veți afla povestea, aproape incredibilă, a modului în care am devenit agent literar (niciodată nu-mi trecuse prin cap că m-aș putea ocupa cu asta) decât spre finalul cărții. În schimb, veți citi povestea unei persoane care a dus o viață pe care, din punct de vedere literar, doar confesiunile o pot exprima.

Unu

M-am dezvoltat ceva mai târziu decât alte fete și, la vârsta de 15 ani, deja trăsesem deprimanta concluzie că îmi era sortit să ajung fată bătrână. Dacă atunci mi-ar fi spus cineva că o să ajung să am mai mulți bărbați decât Elizabeth Taylor, aș fi presupus fie că erau atât de drogați, încât nu vedeau bine, fie că voiau să îmi ceară bani cu împrumut.

Desigur, au existat diferențe majore între bărbații pe care a pus mâna Elizabeth Taylor și cei pe care am pus eu mâna. Nu mi-a fost hărăzit să am un bărbat nemaipomenit, ca Richard Burton. Pe de altă parte, eu una nu m-aș fi încurcat niciodată cu un nenorocit ca Eddie Fisher¹.

Însă cea mai importantă diferență dintre noi, lăsând la o parte faptul că ea era o femeie incredibil de frumoasă, bogată, faimoasă, carismatică și puternică, e că, în cazul ei, ea își alegea bărbații, în vreme ce la mine era invers, bărbații au fost cei care m-au ales pe mine. Uneori mă întreb cum e să zărești un bărbat care te atrage și, doar făcându-i semn cu degetul, să pui mâna pe el.

Poate tocmai acei ani oribili, când nu mă voia niciun bărbat, m-au făcut să nu îmi doresc niciodată să am puterea de a mă

---

¹ Doi dintre soții actriței Elizabeth Taylor.

apropia de un bărbat dezirabil, care nu bănuiește ce urmează să i se întâmple, și să-l înhaț. Dacă ești respinsă și ignorată, fie și pentru o perioadă scurtă de timp, rămâi marcată. Eu simțeam nevoia de a fi dorită, urmărită, curtată.

Nu a existat nicio fată bătrână în arborele meu genealogic, și am încercat să îmi găsesc alinare spunându-mi că sunt descendentă unui lung șir de persoane care au avut parte de căsnicii dezastruoase. Deoarece sunt, la propriu, ultima din familia mea (fiindcă fratele meu nu s-a căsătorit), mi-am zis că poate soarta decisese să pună capăt prin mine acestui lanț al nefericirilor, transformându-mă într-o bibliotecară bătrână și de treabă, care îi îndepărtează pe copiii de familiile lor nefericite, ducându-i în lumea minunată a cărților.

Pe vremea înaintașilor mei atât de nefericiți în căsnicie, era o rușine atât de mare să divorțezi, încât ei nici nu s-ar fi gândit la așa ceva. Trăiau împreună, nefericiți, până la moarte. În ce îi privește pe bunicii dinspre partea mamei, bunicul a încercat să divorțeze de bunica, dar până la urmă nu i-a ieșit.

Tatăl meu a fost primul care a acționat cu hotărâre, și care a reușit să divorțeze. Însă a făcut-o într-un mod atât de abject, încât mi-am pierdut și puținul respect pe care îl mai aveam pentru el; dar asta e o poveste care se cuvine să fie spusă mai încolo.

Însă nu am devenit o bibliotecară rămasă fată bătrână. Dimpotrivă, fiind mult prea ambițioasă din fire, am reușit să am nu una, ci două căsnicii dezastruoase, încheiate cu divorțuri, și era cât pe ce să încep o a treia, care, fără doar și poate, s-ar fi încheiat tot cu un divorț.

Însă viitorul meu soț s-a trezit foarte agitat în dimineața nunții, căci își dăduse brusc seama că nu va reuși niciodată să mă controleze și – oroare chiar și mai mare! –, era posibil să ajung să-l conduc eu pe el. Am suferit un șoc atunci când mi-a spus să anulez ceremonia, dar l-am înțeles. Când ne-am cunoscut, am fost impresionată atât de el ca persoană, cât și de realizările lui. Pe deasupra, era cel mai bun partener de tenis pe care îl avusesem vreodată. Dar lucrurile au început să scârțâie nițel. Nu numai că-i

controlase viața fostei lui soții, care murise de tânără, dar îi controla și pe copiii lui. Singurul bărbat care reușise vreodată să mă controleze, frângându-mi inima în timp ce o făcea, fusese tatăl meu. Niciun alt bărbat nu avea să o mai poată face.

Ca să fiu cinstită față de toți bărbații din viața mea, trebuie să spun că niciunul nu a mai încercat. Desigur, cei mai mulți dintre ei erau căsătoriți și situația nu le prea permitea așa ceva. Pe de altă parte, mulți dintre ei și-au părăsit soția și au vrut să se însoare cu mine.

Din motive pe care nu le-am înțeles decât după ce am început să scriu aceste memorii, nu îmi mai doream să fac sex cu ei. Această nouă turnură a lucrurilor mă făcea să mă simt aproape la fel de îngrozitor ca și ei. Își dăduseră viața peste cap de dragul meu, iar eu îi tratam în felul ăsta? De ce? Unul dintre ei a insistat să mă duc la psiholog, sperând că va reentra în posesia trupului meu. Ba mai mult, mi-a găsit el un psiholog. Îmi amintesc prima noastră ședință. Mă simțeam foarte vinovată și vorbeam întruna despre acel bărbat atât de bun, de cald, de inteligent și de devotat mie și despre cât de vinovată mă simțeam pentru că îl tratam așa. Psihologul mi-a recomandat să mă alătur grupului cu care făcea terapie. Am devenit expertă în dezgroparea problemelor ascunse ale altora, în vreme ce ale mele nedumereau pe toată lumea, inclusiv pe mine.

Îmi plăceau ședințele, deoarece oamenii de acolo erau interesați și isteți și cei mai mulți dintre ei aveau relații la Hollywood. Soția lui Lynn Stalmaster, care pe vremea aceea încerca să se hotărască dacă să devină fosta soție a lui Lynn Stalmaster, a dezvoltat un interes aproape matern pentru mine, datorită faptului că nu aveam nici pic de stil vestimentar, nu mă machiam și nu știam nimic despre modă. Nu știu dacă vi-l amintiți pe Stalmaster, dar a fost un director de casting cu multă greutate, cu 366 de filme la activ, printre care *Pasărea spin*, *Tootsie*, *Splendoare în iarbă*, *The Onion Field*, *Repriza finală* și *Aventură în doi*. Omul cunoștea foarte bine viața privată a tuturor vedetelor de cinema de primă mână.

Poate că aş fi rămas în acel grup dacă psihologul nu m-ar fi dezamăgit rău de tot singura dată când i-am cerut ajutorul, în noaptea în care a răsunat un foc de armă în apartamentul meu și podeaua s-a înroșit de sânge.

Analizându-mi trecutul, îmi dau seama că sexul a fost modalitatea mea de a-i seduce pe bărbați și de a-i face să mă iubească. În familia mea nu exista iubire, iar eu tânjeam după ea, deși nu eram conștientă de acest lucru.